I- ខុទ្ទកាល័យព្រះមហាក្សត្រ

១-ព្រះរាជក្រម

ព្រះរាជក្រម ជស/រកម/០២៩៨/០៣

យើង

ព្រះបាទសម្តេច ព្រះនរោត្តម សីហនុ

រាជហរិវង្ស ឧភតោសុជាត វិសុទ្ធពង្ស អគ្គមហាបុរសរតន៍ និករោត្តម

ធម្មិកមហារាជាធិរាជ បរមនាថ បរមបពិត្រ

ព្រះចៅក្រុងកម្ពុជាធិបតី

* * * * *

-បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាឆ្នាំ ១៩៩៣

-បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យ ចុះថ្ងៃទី ០១ ខែ វិច្ឆិកា ឆ្នាំ ១៩៩៣ ស្តីពីការតែងតាំង រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០២ នស_៩៤ ចុះថ្ងៃទី ២០ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ស្តីពីការរៀបចំ និង ការប្រព្រឹត្តិទៅនៃគណៈរដ្ឋមន្ត្រី

-បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ នស_រកត_១០៩៤_៩០ ចុះថ្ងៃទី ៣១ ខែ តុលា ឆ្នាំ ១៩៩៤ ស្តីពីការ កែសំរួលសមាសភាពរាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

-បានឃើញព្រះរាជក្រឹត្យលេខ ជស_រកត_០៨៩៧_១៥៧ ចុះថ្ងៃទី ៧ ខែ សីហា ឆ្នាំ ១៩៩៧ ស្តីពីការ កែសំរួលសមាសភាពរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ ០១ នស_៩៣ ចុះថ្ងៃទី ២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៣ ស្តីពីប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស_រកម_០១៩៦_១៨ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ខែ មករា ឆ្នាំ ១៩៩៦ ស្តីពីការ បង្កើតក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

-បានឃើញព្រះរាជក្រមលេខ នស_រកម_០២៩៧_០៣ ចុះថ្ងៃទី ២៤ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៧ ស្តីពីការសារពើពន្ធ

-តាមសេចក្តីក្រាបបង្គំទូលស្នើសុំពីឯកឧត្តមនាយករដ្ឋមន្ត្រីទី១ និងសម្តេចនាយករដ្ឋមន្ត្រីទី២ និងអំពីទេសរដ្ឋមន្ត្រី ទទួលបន្ទុកទីតិសម្បទា និងអភិវឌ្ឍន៍ និងជា រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុ

ប្រកាសអោយប្រើ

ច្បាប់ស្តីពី របបហិរញ្ញវត្ថុនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខេត្ត ក្រុង ដែលរដ្ឋសភាបានអនុម័ត កាលពីថ្ងៃទី ១០ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨ នាសម័យប្រជុំលើកទី ៨ នីតិកាលទី១ ដែលមានសេចក្តីទាំងស្រុងដូចតទៅ ៖

ច្បាប់
ស្តីពី
របបហិរញ្ញវត្ថុនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខេត្ត ក្រុង

ជំពូកទី ១
បទប្បញ្ញត្តិទូទៅ

មាត្រា ១ .-

ច្បាប់នេះមានគោលដៅកំណត់នូវរបបហិរញ្ញវត្ថុរបស់ខេត្ត ក្រុងនិង ការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិដែលរដ្ឋប្រគល់អោយខេត្ត ក្រុងកាន់កាប់ ។

មាត្រា ២ .-

ខេត្ត ក្រុងគឺជានីតិបុគ្គលនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃនីតិសាធារណៈ ។

ខេត្ត ក្រុងបំពេញនូវសមត្ថកិច្ចនានាដែលច្បាប់អនុញ្ញាត មានថវិកានិងមានទ្រព្យសម្បត្តិទាំងឡាយដែលកំណត់ដោយច្បាប់នេះ ។

មាត្រា ៣ .-

ខេត្ត ក្រុង ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអភិបាលម្នាក់ និងអភិបាលរងមួយចំនួនជាជំនួយការនៅក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលត្រូវកំណត់ដោយច្បាប់ ។

មាត្រា ៤ .- អភិបាលខេត្ត ក្រុងគឺជាតំណាងនៃរដ្ឋបាលកណ្តាលនៅក្នុងមណ្ឌលដែនដីរបស់ខ្លួន ។

នៅក្នុងវិស័យហិរញ្ញវត្ថុ អភិបាលខេត្ត ក្រុងជាអ្នកទទួលអនុវត្តបន្តនូវអំណាចរបស់រដ្ឋ និងស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងនៃរដ្ឋមន្ត្រីសមត្ថកិច្ច ។ ចំពោះរដ្ឋបាលសាធារណៈទូទៅ អភិបាលខេត្ត ក្រុងមានភារកិច្ចក្នុងការសំរបសំរួល តម្រង់ទិសដៅ ជំរុញនិងតាមដានការអនុវត្តន៍ ។

ជំពូកទី ២
សមត្ថកិច្ចនិងការគ្រប់គ្រងហិរញ្ញវត្ថុនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ៥ .- ខេត្ត-ក្រុងទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រងកិច្ចការជាគុណប្រយោជន៍ក្នុងមណ្ឌលដែនដីរបស់ខ្លួន ដើម្បីធានាអោយសេវាសាធារណៈ ដែលមិនស្ថិតនៅក្រោមការទទួលខុសត្រូវផ្ទាល់របស់រដ្ឋ ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការរបស់ប្រជាពលរដ្ឋក្នុងខេត្ត ក្រុង ។ សមត្ថកិច្ចរបស់ខេត្ត ក្រុងត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យតាមសំណើរួមរបស់ក្រសួងមហាផ្ទៃនិងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ៦ .-

ចំពោះវិស័យហិរញ្ញវត្ថុ និងនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយក្នុងជំពូកទី ៥ នៃច្បាប់នេះ អភិបាលខេត្ត ក្រុងជាអ្នករៀបចំថវិការបស់ខេត្ត ក្រុង ។ ក្នុងការអនុវត្តន៍ថវិកានេះអភិបាលខេត្ត ក្រុងជាអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងឋានៈជាអាណាប័កដើមខ្សែ និងជាអ្នកបង្កើតនិងបិទនូវគណនីរដ្ឋបាល ។

អភិបាលខេត្ត ក្រុងធ្វើសំណើទៅក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុអំពីចំណូលសារពើពន្ធ និងពុំមែនសារពើពន្ធនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃប្រព័ន្ធសារពើពន្ធ និងពុំមែនសារពើពន្ធ ដើម្បីជាគុណប្រយោជន៍របស់ខេត្ត-ក្រុង និងតាមដានជំរុញនូវការប្រមូលចំណូលទាំងនោះ ។

មាត្រា ៧ ._

អភិបាលខេត្ត-ក្រុងគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈនៅក្នុងមណ្ឌលដែនដីរបស់ខ្លួន ។ អភិបាលខេត្ត-ក្រុងគ្រប់គ្រងនិងថែរក្សានូវទ្រព្យសម្បត្តិទាំងឡាយដែលរដ្ឋប្រគល់អោយខេត្ត ក្រុងកាន់កាប់ នៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌ នៃច្បាប់ និងបទបញ្ញាជាធរមាន ។

មាត្រា ៨ ._

របបហិរញ្ញវត្ថុ និងការគ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខេត្ត-ក្រុង ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមអាណាព្យាបាលនៃក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។ លក្ខខណ្ឌគ្រប់គ្រងនៃអាណាព្យាបាលនេះ ត្រូវកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុបន្ទាប់ពីមានយោបល់ឯកភាពពីក្រសួងមហាផ្ទៃ ។

ជំពូកទី ៣
ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ៩ ._ រដ្ឋប្រគល់អោយខេត្ត-ក្រុងនីមួយៗនូវសិទ្ធិកាន់កាប់ និងសិទ្ធិប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈ អចលនវត្ថុ មួយចំនួនដែលស្ថិតនៅក្នុងមណ្ឌលដែនដីនៃខេត្ត-ក្រុងទៅតាមការកំណត់របស់រដ្ឋ ។
ការប្រគល់នេះ ត្រូវបានសំរេចដោយប្រកាសរួមរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងក្រសួងមហាផ្ទៃ ដោយមានហត្ថលេខាទទួលអនុវត្តរបស់អភិបាលខេត្ត-ក្រុង ។ ការប្រគល់ត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងលក្ខណៈដែលអាចដកហូតយកវិញបាន ។

អភិបាលខេត្ត-ក្រុងដែលជាអាជ្ញាធរកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋត្រូវទទួលបន្ទុកថែរក្សា និងជួសជុលនូវទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋទាំងនោះ ។ អភិបាលខេត្ត-ក្រុងត្រូវធានានូវការគ្រប់គ្រងនិងអាចទទួលបាននូវផលទុនដែលបានមកពីទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះ បន្ទាប់ពីមានការយល់ព្រមរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងតាមយោបល់ឯកភាពពីក្រសួងមហាផ្ទៃ ។ អភិបាលខេត្ត-ក្រុងមិនអាចជួល ផ្ទេរការប្រើប្រាស់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងនោះ ដោយគ្មានការយល់ព្រមជាមុនពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុបន្ទាប់ពីមានយោបល់ឯកភាពពីក្រសួង មហាផ្ទៃឡើយ ។

មាត្រា ១០ ._ រដ្ឋអាចប្រគល់ដើម្បីជាគុណប្រយោជន៍របស់ខេត្ត-ក្រុងនូវអាគារនិងសមិទ្ធផលដែលមានគោលបំណងដើមសម្រាប់ការប្រើប្រាស់សាធារណៈ ឬសម្រាប់បំពេញនូវតម្រូវការនៃសេវាសាធារណៈ ។

មាត្រា ១១ ._ ទ្រព្យសម្បត្តិអចលនវត្ថុ និងចលនវត្ថុសំរាប់សេវាសាធារណៈ ដែលខេត្ត-ក្រុងរកបានដោយខ្លួនឯងគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខេត្ត-ក្រុងផ្ទាល់ ។

ជំពូកទី ៤
ថវិការបស់ខេត្ត ក្រុង
ផ្នែកទី ១
បន្ទុកនិងធនធានរបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ១២ ._ ថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយនៃច្បាប់ស្ដីអំពីប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ ដែលប្រកាស អោយប្រើដោយព្រះរាជក្រមលេខ ០១ នស.៩៣ ចុះថ្ងៃទី ២៨ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ ១៩៩៣ ។

មាត្រា ១៣ ._ ថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុងត្រូវតែមានតុល្យភាពរវាងចំណូលនិងចំណាយ ។ គំរោងចំណូលនិងចំណាយត្រូវតែរៀបចំនិងអនុម័តដោយមានតុល្យភាពពិតប្រាកដ ក្នុងនោះត្រូវគិតទាំងកិច្ចសន្យានៃការគ្រប់គ្រងពីមុនផង ។

មាត្រា ១៤ ._ ចំណាយចាំបាច់របស់ខេត្ត-ក្រុង មានដូចតទៅ :

១-ជួសជុលថែទាំទីស្នាក់ការរបស់ខេត្ត ក្រុង ឬ ការជួលផ្ទះ ឬ បន្ទប់បើសិនជាមាន ។

២-សោហ៊ុយចំណាយថែរក្សាសារលិខិតនិងឯកសារទាំងឡាយដែលជាបន្ទុករបស់ខេត្ត ក្រុង ។

៣-ចំណាយប្រាក់បៀវត្ស និងប្រាក់បំណាច់របស់បុគ្គលិកដែលស្ថិតនៅក្នុងបន្ទុករបស់ខេត្ត-ក្រុងផ្ទាល់ និងប្រាក់ឧបត្ថម្ភភូមិ ឃុំ សង្កាត់ ។

៤-សោហ៊ុយចំណាយដំណើរការរបស់សេវារដ្ឋបាលដែលស្ថិតនៅក្រោមសមត្ថកិច្ចរបស់ខេត្ត-ក្រុង ព្រមទាំងសេវាសាធារណៈមានជាអាទិ៍ដូចជា ការបំភ្លឺសាធារណៈ ការប្រឆាំងនិងអគ្គីភ័យ ការប្រមូលសំរាម និង អន្តរាគមន៍ក្នុងវិស័យជំនួយសង្គមកិច្ច អនាម័យ សុខាភិបាល ។

៥-ចំណាយសំរាប់ការរៀបចំ ការថែទាំនិងការជួសជុលធំនូវសំណង់អាគារសាធារណៈបរិក្ខារ សម្ភារៈ-ភាពគ្រប់ប្រភេទដែលរដ្ឋប្រគល់អោយខេត្ត ក្រុងកាន់កាប់មានជាអាទិ៍ដូចជា អាគាររដ្ឋបាល អាគារសិក្សា មន្ទីរពេទ្យ ទីផ្សារសាធារណៈ បរិក្ខារកីឡា វប្បធម៌ ។

៦-សោហ៊ុយចំណាយថែទាំផ្លូវថ្នល់ សួនច្បារសាធារណៈ និងចំណាយសំរាប់ការរៀបចំជាថ្មី ។

៧-សោហ៊ុយចំណាយថែទាំប្រឡាយលូទឹក អណ្តូងទឹក ក្បាលម៉ាស៊ីនទឹក ប្រឡាយបញ្ចេញទឹកមិន ស្អាត ឬ ទឹកភ្លៀង ។

៨-ចំណាយទាំងឡាយណាដែលស្ថិតនៅក្នុងបន្ទុករបស់ខេត្ត ក្រុងដែលច្បាប់ ឬបទបញ្ញាបានកំណត់។

មាត្រា ១៥ ._ ក្រៅពីចំណាយទាំងឡាយដែលបានរៀបរាប់ក្នុងមាត្រា ១៤ នៃច្បាប់នេះ ខេត្ត-ក្រុង អាចមានចំណាយបន្ទាប់បន្សំនិងមានកំរិតមានជាអាទិ៍ដូចជា សោហ៊ុយចំណាយទទួលភ្ញៀវ ប្រជុំទស្សនកិច្ច ។ ខ្ទង់ចំណាយទាំងនោះអាចគ្រោងបានតែនៅក្នុងករណីដែលមិនប៉ះពាល់ដល់ចំណាយចាំបាច់ និង មិនធ្វើអោយបាត់ តុល្យភាពថវិកា ។

មាត្រា ១៦ ._ គ្រប់គំរោងវិនិយោគដែលមានទឹកប្រាក់ស្មើ ឬលើសពីចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានកំណត់ដោយប្រកាស អាចបញ្ចូលនៅក្នុងថវិកាខេត្ត-ក្រុងបាន លុះត្រាតែមានការយល់ព្រមជាមុនពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និង ហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ១៧ ._ ចំណូលនៃថវិកាសំរាប់ការប្រព្រឹត្តិទៅរបស់ខេត្ត ក្រុងត្រូវបានផ្គត់ផ្គង់ដោយចំណូលសារពើពន្ធ ដែលបានមកពីថវិការដ្ឋ ឬបង្កើតឡើងដោយឡែកសំរាប់ជាគុណប្រយោជន៍ខេត្ត-ក្រុង ។ ខេត្ត-ក្រុងគ្មានសិទ្ធិសំរេចក្នុងការខ្ចីទេ ។

១-ត្រូវបានផ្ទេរពីថវិការដ្ឋទៅអោយថវិការបស់ខេត្ត ក្រុងនូវចំណូលសារពើពន្ធនិងពុំមែនសារពើពន្ធ ដូចតទៅ :

ក-ចំណូលសារពើពន្ធ :

-ជំពូក ១០-០៨ : ពន្ធលើដីធ្លីមិនបានប្រើប្រាស់

-ជំពូក ១១-០១ : ពន្ធប្រថាប់ត្រា
-ជំពូក ១២-០៤ : ពន្ធប៉ាតង់
-ជំពូក ១២-០៥ : ពន្ធសត្តឃាដ
-ជំពូក ១២-០៦ : ពន្ធលើមធ្យោបាយដឹកជញ្ជូននិងយានជំនិះគ្រប់ប្រភេទ
ខ-ចំណូលពុំមែនសារពើពន្ធ :
-ជំពូក ២០-០៣-១៣ : ចំណូលពីការផ្តត់ផ្គង់អគ្គិសនីនៅតាមខេត្ត ក្រុង
-ជំពូក ២០-០៣-១៤ : ផលមុននៃរដ្ឋាករទឹកនៅតាមខេត្ត ក្រុង
-ជំពូក ២០-០៥ : ចំណូលពីការកាន់កាប់ទ្រព្យសម្បត្តិសាធារណៈ (ផ្សារ ចំណតរថយន្ត កំពង់ផ កន្លែងលក់ដេញថ្លៃ)
-ជំពូក ២១-០៥ : ចំណូលពុំមែនសារពើពន្ធផ្សេងៗទៀតរបស់ខេត្ត-ក្រុង
២-មាតិកានៃចំណូលផ្ទាល់ពីសារពើពន្ធសំរាប់ជាគុណប្រយោជន៍របស់ខេត្ត-ក្រុង ត្រូវបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ដោយឡែក ។
៣-មាតិកានៃចំណូលពុំមែនសារពើពន្ធសំរាប់ជាគុណប្រយោជន៍ខេត្ត ក្រុងមានដូចតទៅ :
ក-ចំណូលសំរាប់ចំរង់ការរដ្ឋបាលដែលកើតឡើងដោយសារការប្រើអំណាចរបស់ខេត្ត-ក្រុង តាមច្បាប់ បញ្ជាក់លើហត្ថលេខា បញ្ជាក់លើលិខិតចម្លងតាមច្បាប់ដើម វិញ្ញាបនប័ត្រដទៃទៀត និងលិខិតផ្សេងៗ
ខ-ចំណូលសំរាប់ការអនុញ្ញាតរដ្ឋបាល
គ-ចំណូលសំរាប់សេវាកម្មសាធារណៈដែលប្រភេទ និង អត្រារបស់វាទាក់ទងទៅ នឹងអត្ថប្រយោជន៍ពិតដែលបានធានាអះអាងដោយខេត្ត-ក្រុងចំពោះអ្នកប្រើប្រាស់ ។

ចំណូលទាំងនេះត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល យោងតាមសំណើរបស់រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ និងតាមយោបល់ឯកភាពរបស់ក្រសួងដែលពាក់ព័ន្ធដែលនឹងត្រូវចែងជាតារាងយកចំណូលជាអតិបរមា ។

ផ្នែកទី ២
ការរៀបចំនិងការអនុម័តថវិការបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ១៨ ._ គំរោងថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុងត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយអភិបាលខេត្ត-ក្រុង ទៅតាមនីតិវិធីដែលបានកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

គំរោងថវិការបស់ខេត្ត ក្រុងត្រូវបញ្ជូនមកក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុយ៉ាងយឺតបំផុតត្រឹមថ្ងៃទី០១ ខែកញ្ញា នៃឆ្នាំនីមួយៗដោយភ្ជាប់មកជាមួយនូវកំណត់បង្ហាញដែលវិភាគពីគោលដៅកម្មវិធី និងចរិតលក្ខណៈនៃថវិកា ព្រមទាំងលិខិតយុត្តិការចាំបាច់ ។

គំរោងថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុងទាំងអស់ គឺជាកញ្ចប់ថវិកាមួយដែលត្រូវបញ្ជូនមកសុំរដ្ឋសភាពិនិត្យ អនុម័តយល់ព្រមក្នុងក្របខ័ណ្ឌថវិកាទូទៅរបស់រដ្ឋ និងត្រូវរក្សានូវតុល្យភាពសេដ្ឋកិច្ចជាមូលដ្ឋាន ។ ការបែងចែង កញ្ចប់ថវិកានេះទៅតាមខេត្ត-ក្រុងនីមួយៗ ត្រូវធ្វើឡើងតាមប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ បន្ទាប់ពីបានទទួលយោបល់ឯកភាពពីក្រសួងមហាផ្ទៃ ។

មាត្រា ១៩ ._ ឥណទានដែលបានបំរុងទុករបស់រដ្ឋ សំរាប់កម្មវិធីអភិវឌ្ឍន៍ខេត្ត-ក្រុង និង សំរាប់គំរោងដែលមានលក្ខណៈខេត្ត-ក្រុង ត្រូវបានផ្ទេរទៅអោយថវិការបស់ខេត្ត ក្រុងនិងត្រូវចាត់ទុកដូចជាប្រភពធនធាន និង ចំណាយផ្ទាល់ដោយអនុលោមទៅតាមច្បាប់ហិរញ្ញវត្ថុ ។

ផ្នែកទី ៣

ការអនុវត្តន៍និងបទបញ្ជានៃថវិការបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ២០ ._ ថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង អាចកែប្រែបានក្នុងឆ្នាំដោយអនុលោមទៅតាមលក្ខខណ្ឌដូចគ្នា ដែលមានចែងនៅក្នុងច្បាប់ស្តីអំពីប្រព័ន្ធហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ២១ ._ ចលនាឥណទានផ្ទៃក្នុងថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ត្រូវធ្វើឡើងក្នុងលក្ខខណ្ឌដែលកំណត់ដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ។

មាត្រា ២២ ._ កាលណាការអនុវត្តន៍ថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ធ្វើអោយលេចចេញនូវឱនភាពហើយមិនបានដាក់ចេញនូវវិធានការគ្រប់បែបយ៉ាងនោះ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុសំរេចថវិកានោះតែម្តង ដើម្បីធានានូវតុល្យភាពថវិកាឡើងវិញ ។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅបំណាច់ឆ្នាំនីមួយៗបើថវិការបស់ខេត្ត -ក្រុងមានចំនួនលើសត្រូវតែបង់ ចូលថវិការដ្ឋ ។

មាត្រា ២៣ ._ ការអនុវត្តន៍ថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ស្ថិតនៅក្រោមបទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយដែលអនុវត្តចំពោះថវិការបស់រដ្ឋ ។ កិច្ចប្រតិបត្តិការហិរញ្ញវត្ថុនិងគណនេយ្យត្រូវប្រតិបត្តិទៅតាមវិធានទាំងឡាយមានជាអាទិ៍ ស្តីពីបទបញ្ញាទូទៅ នៃគណនេយ្យសាធារណៈ ស្តីពីការបង្កើតការត្រួតពិនិត្យហិរញ្ញវត្ថុលើការចំណាយថវិការដ្ឋនៅតាមក្រសួង ខេត្ត ក្រុង ក្រុងស្វយ័ត រាជធានីភ្នំពេញនិងអង្គការសាធារណៈរដ្ឋបាលស្តីពីការគ្រប់គ្រងលទ្ធកម្មសាធារណៈ ។

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុត្រូវចេញប្រកាសដើម្បីកំណត់នូវលក្ខខណ្ឌអនុវត្តនៃវិធានទាំងនេះ សំរាប់ខេត្ត-ក្រុង ។

មុខងារគណនេយ្យរបស់ខេត្ត ក្រុងត្រូវកាន់កាប់ដោយគណនេយ្យករម្នាក់របស់រតនាគារដែលតែងតាំងឡើងដោយរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

ជំពូកទី ៥

ការគ្រប់គ្រងសេវាសាធារណៈរបស់ខេត្ត-ក្រុង

មាត្រា ២៤ ._ ខេត្ត-ក្រុងត្រូវរៀបចំនីតិវិធីគ្រប់គ្រងសេវាសាធារណៈ នៅក្នុងមណ្ឌលដែនដីរបស់ខ្លួន ។

មាត្រា ២៥ ._ បន្ទាប់ពីមានយោបល់ឯកភាពពីរដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងមហាផ្ទៃ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុអនុញ្ញាតអោយខេត្ត-ក្រុង ធ្វើអាជីវកម្មផ្ទាល់នូវសេវាសាធារណៈក្រោមរូបភាពជារដ្ឋាករ ឬ ដកហូតមកវិញនូវការអនុញ្ញាតនោះ ។ ការចាត់តាំងរដ្ឋបាល របបហិរញ្ញវត្ថុ និង ការប្រព្រឹត្តិទៅនៃរដ្ឋាករត្រូវកំណត់ដោយអនុក្រឹត្យតាមសំណើរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ។

ចំណូលនិងចំណាយនៃរដ្ឋាករត្រូវកត់ត្រាបញ្ចូលក្នុងថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ។ គណនេយ្យករខេត្ត-ក្រុង ត្រូវចុះកិច្ចបញ្ជីកាចំណូលនិងចំណាយទាំងនោះ ដោយអនុលោមទៅតាមបទបញ្ញាជាធរមាននៅក្នុងគណនេយ្យរបស់ខេត្ត-ក្រុង ។ ប៉ុន្តែខេត្ត-ក្រុង អាចស្នើអោយសេវាសាធារណៈខ្លះ

ដែលធ្វើអាជីវកម្មជារដ្ឋាការមានចរិតស្វយ័ត ។ កាលបើសេវាសាធារណៈទាំងនេះមិនទាន់ធ្វើអាជីវកម្មជារដ្ឋាការទេ អាចអនុញ្ញាតអោយធ្វើសម្បទាន ។

មាត្រា ២៦ ._ ខេត្ត-ក្រុង អាចបង្កើតសហគ្រាសសាធារណៈមានលក្ខណៈឧស្សាហកម្ម និងពាណិជ្ជកម្មសំរាប់គ្រប់គ្រងសេវាសាធារណៈមានលក្ខណៈឧស្សាហកម្មនិងពាណិជ្ជកម្មនៅក្នុងមណ្ឌលដែនដីរបស់ខ្លួន ។ ការរៀបចំ និងការប្រព្រឹត្តិទៅនៃសហគ្រាសសាធារណៈទាំងនោះត្រូវអនុវត្តតាមច្បាប់និងបទបញ្ញាជាធរមាន ។

ជំពូកទី ៦
បុគ្គលិករបស់ខេត្ត ក្រុង

មាត្រា ២៧ ._ អភិបាលខេត្ត-ក្រុង តែងតាំងបុគ្គលិកខេត្ត-ក្រុងក្នុងក្របខ័ណ្ឌថវិការបស់ខេត្ត-ក្រុង ទៅតាមការកំណត់នៃលិខិតបទដ្ឋានដែលមានចែងជាធរមាន ក្រៅពីច្បាប់ស្តីពីសហលក្ខន្តិកៈមន្ត្រីរាជការស៊ីវិលនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាដែលប្រកាសអោយប្រើដោយព្រះរាជក្រមលេខ ០៦ ន.ស.៩៤ ចុះថ្ងៃទី ៣០ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩៤ ។ ប៉ុន្តែ បុគ្គលិកទាំងនេះត្រូវតែគោរពកាតព្វកិច្ចដែលតម្រូវចំពោះភ្នាក់ងារសាធារណៈទាំងអស់ ។

ការជ្រើសរើសបុគ្គលិកអោយចូលធ្វើការបាន គឺកំរិតត្រឹមបុគ្គលិកប្រភេទ " គ" ឬ " ឃ " ដែលចាំបាច់បំផុត ក្រោយពីបានប្រើប្រាស់អោយអស់លទ្ធភាពនូវមន្ត្រីរាជការដែលមានស្រាប់ ។

ជំពូកទី ៧
បទប្បញ្ញត្តិដោយឡែក

មាត្រា ២៨ ._ របៀបរបបនៃការអនុវត្តន៍ច្បាប់នេះ ត្រូវកំណត់ឡើងដោយអនុក្រឹត្យ ផ្អែកតាមសភាពការណ៍ជាក់ស្តែងរបស់ខេត្ត-ក្រុងនីមួយៗ និងដោយប្រកាសរបស់ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុទៅតាមការចាំបាច់ ។

ជំពូកទី ៨
អវសានប្បញ្ញត្តិ

មាត្រា ២៩ ._ បទប្បញ្ញត្តិទាំងឡាយណាដែលផ្ទុយនឹងច្បាប់នេះត្រូវទុកជានិរាករណ៍ ។

មាត្រា ៣០ ._ ច្បាប់នេះ ត្រូវបានប្រកាសជាការប្រញាប់ ។

ធ្វើនៅរាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ២៥ ខែ កុម្ភៈ ឆ្នាំ ១៩៩៨
ក្នុងព្រះបរមនាម និង តាមព្រះរាជគ្រាស់បង្គាប់
ប្រមុខរដ្ឋស្តីទី
ហត្ថលេខា
ជា ស៊ីម

* * *

២-ព្រះរាជក្រឹត្យ

ក្រឹត្យ ជស/រកត/០២៩៨/០៧៨
ប្រមុខរដ្ឋស្តីទីនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

-បានឃើញរដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាឆ្នាំ ១៩៩៣

-បានឃើញបទបញ្ជាផ្ទៃក្នុងនៃរដ្ឋសភាព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជាឆ្នាំ ១៩៩៣